

- 13) w poz. 72 na końcu stawia się średnik i dodaje wyrazy: „prace w narazieniu na promieniowanie jonizujące w warunkach, w których istnieje możliwość działania na kobietę dawek większych od 0,3 dopuszczalnej wartości dawki ustalonej dla pracowników narażonych bezpośrednio.”;
- 14) poz. 88 otrzymuje brzmienie:
 „88. Wyrzynka drewna okrągłego na poszczególne asortymenty, z wyjątkiem obsługi pulpitów sterowniczych ciągów mechanicznych; ciosanie kłód siekierą i toporem; ręczne rąbanie karpiny; obsługa łuparek i rębaków, z wyjątkiem obsługi pulpitów sterowniczych.”;
- 15) poz. 89 otrzymuje brzmienie:
 „89. Bezpośrednia obsługa pilarek ramowych (traków), pilarek taśmowych do przecierania kłód i rębarek przymujących, z wyjątkiem obsługi pulpitów sterowniczych;
 bezpośrednia obsługa podtracza, jeżeli brak jest mechanicznego usuwania odpadów;
 bezpośrednia obsługa — przy ręcznym posuwie materiału — strugarek wyrówniarek, frezarek dolnowrzecionowych i pilarek tarczowych do wzdłużnego cięcia drewna; zakaz nie dotyczy obróbki elementów drobnowymiarowych (elementów skrzynkarskich, fryzów i galanterii drzewnej) na pilarkach tarczowych;

impregnacja drewna i płyt pilśniowych środkami zawierającymi substancje szkodliwe dla zdrowia;
 wtaczanie i wytaczanie wózków przy obsłudze komór hartowniczych i suszarniczych przy braku mechanizacji tych prac;
 obsługa parników i warników wyrzynków, kłód i wikliny;
 obsługa baterii dyfuzyjnych i warników w procesie produkcji garbników;
 kobietom w ciąży i kobietom karmiącym prace w lakierniach przemysłu drzewnego, prace przy produkcji i stosowaniu żywic syntetycznych i klejów, jeżeli prace te są związane z narażeniem na działanie substancji szkodliwych dla zdrowia, oraz obsługa maszyn i urządzeń do obróbki i przerobu drewna”.

§ 2. Dopuszcza się do dnia 31 grudnia 1985 r. dalsze wykonywanie prac przez kobiety w wieku do 35 lat nie będące w ciąży i nie karmiące, zatrudnione w dniu wejścia w życie rozporządzenia w warunkach, w których występuje pył azbestu, jeżeli zawartość pyłu w powietrzu nie przekracza najwyższego dopuszczalnego stężenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1985 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

236

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 września 1984 r.

w sprawie rozszerzenia zakresu działania Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych (Dz. U. Nr 16, poz. 137 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakres działania Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych (Dz. U. Nr 16, poz. 137 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91), rozszerza się na ziemniaki, warzywa, owoce, buraki cukrowe, chmiel, tytoń i ich przetwory, mleko i jego przetwory

oraz surowce i wyroby piekarnicze, cukiernicze, piwowarskie, spirytusowe i koncentraty spożywcze.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1980 r. w sprawie rozszerzenia zakresu działania Państwowej Inspekcji Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych (Dz. U. Nr 16, poz. 59).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

237

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 września 1984 r.

w sprawie zaspokajania przez Skarb Państwa niektórych roszczeń pracowniczych do przedsiębiorstwa państwowego po jego likwidacji lub upadłości.

Na podstawie art. 46 ustawy z dnia 29 czerwca 1983 r. o poprawie gospodarki przedsiębiorstwa państwowego oraz o jego upadłości (Dz. U. Nr 36, poz. 165) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie określa rodzaje oraz zasady

zaspokajania przez Skarb Państwa majątkowych roszczeń pracowniczych do przedsiębiorstwa państwowego zlikwidowanego lub upadłego, utrzymujących się lub powstałych po jego likwidacji lub upadłości, które nie zostały zaspokojone w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym.

2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

1) roszczenia pracownicze — także wymienione w roz-

porządzeniu roszczenia byłych pracowników przedsiębiorstwa oraz członków rodzin zmarłych pracowników,

- 2) ustawa wypadkowa — ustawę z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144),
- 3) prawo upadłościowe — rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. — Prawo upadłościowe (Dz. U. Nr 93, poz. 834, z 1935 r. Nr 22, poz. 129, z 1946 r. Nr 31, poz. 197, z 1949 r. Nr 32, poz. 240 i z 1950 r. Nr 38, poz. 349),
- 4) ustawa — ustawę z dnia 29 czerwca 1983 r. o poprawie gospodarki przedsiębiorstwa państwowego oraz o jego upadłości (Dz. U. Nr 36, poz. 165).

Rozdział 2

Rodzaje roszczeń pracowniczych podlegających zaspokojeniu przez Skarb Państwa.

§ 2. 1. Zaspokojeniu przez Skarb Państwa podlegają roszczenia pracownicze określone w ust. 2, które powstały zarówno przed, jak i po zarządzeniu likwidacji lub ogłoszeniu upadłości przedsiębiorstwa, jeżeli nie zostały zaspokojone w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym.

2. Skarb Państwa zaspokaja następujące roszczenia pracownicze:

- 1) roszczenia pracowników o jednorazowe odszkodowanie pieniężne przewidziane w art. 9 ustawy wypadkowej oraz o proporcjonalne zwiększenie tego odszkodowania przewidziane w art. 11 tej ustawy,
- 2) roszczenia pracowników o świadczenia wyrównawcze przewidziane w art. 15 ustawy wypadkowej,
- 3) roszczenia pracowników o renty uzupełniające, pobierane od przedsiębiorstwa na podstawie przepisów prawa cywilnego z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych,
- 4) roszczenia członków rodziny zmarłego pracownika o jednorazowe odszkodowanie pieniężne przewidziane w art. 12 ustawy wypadkowej,
- 5) roszczenia pracowników oraz członków rodziny zmarłego pracownika o odszkodowanie za przedmioty utracone lub uszkodzone wskutek wypadku przy pracy, przewidziane w art. 2 pkt 6 ustawy wypadkowej,
- 6) roszczenia członków rodziny zmarłego pracownika o odprawę pośmiertną, przewidzianą w art. 93 Kodeksu pracy oraz w układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach o wynagradzaniu,
- 7) roszczenia emerytów i rencistów o wartość świadczeń okresowych w naturze (deputatów) lub ich ekwiwalenty pieniężne oraz równowartość uprawnienia do korzystania z działki gruntu, przysługujące na podstawie układu zbiorowego pracy lub innych przepisów o wynagradzaniu.

§ 3. 1. Roszczenia określone w § 2 podlegają zaspokojeniu przez Skarb Państwa, jeżeli stosownie do przepisów ustawy i prawa upadłościowego zostały wpisane na listę wierzytelności ustalonych (uznanych) prawomocnie w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym, lecz z braku środków nie zostały w tym postępowaniu zaspokojone.

2. Roszczenia, o których mowa w § 2, Skarb Państwa zaspokaja także wówczas, gdy roszczenia te powstały po ukończeniu postępowania likwidacyjnego lub upadłości-

wego i wykreśleniu przedsiębiorstwa z rejestru przedsiębiorstw.

3. Okresowe świadczenia w naturze i inne uprawnienia, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 7, które powstały po ukończeniu postępowania likwidacyjnego lub upadłościowego, ulegają z mocy prawa zamianie na świadczenia pieniężne.

Rozdział 3

Zasady zaspokajania roszczeń.

§ 4. Obowiązek Skarbu Państwa zaspokojenia roszczeń pracowniczych określonych w rozporządzeniu powstaje z chwilą wydania przez organ założycielski decyzji o uznaniu przedsiębiorstwa za zlikwidowane lub wydania przez sąd wojewódzki postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego.

§ 5. 1. Roszczenia określone w rozporządzeniu zaspokaja organ założycielski przedsiębiorstwa zlikwidowanego lub upadłego, z wyjątkiem przewidzianym w § 6 ust. 1.

2. Zaspokojenie roszczeń następuje na wniosek osoby uprawnionej.

3. Podstawę wypłaty należności, o których mowa w § 3 ust. 1, stanowi poświadczony przez sędziego-komisarza wyciąg z listy wierzytelności lub zaświadczenie wydane przez organ prowadzący postępowanie likwidacyjne. Poświadczony wyciąg oraz zaświadczenie, o których mowa wyżej, powinny określać osobę uprawnioną (wierzyciela), rodzaj i kwotę wierzytelności, a także zawierać stwierdzenie, że wierzytelność nie została z braku środków zaspokojona w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym w całości lub w określonej części.

4. Poświadczony przez sędziego-komisarza wyciąg z listy wierzytelności oraz zaświadczenie wydane przez organ prowadzący postępowanie likwidacyjne stanowią tytuły egzekucyjne.

5. Roszczenia, o których mowa w § 3 ust. 2, są zaspokajane w postaci jednorazowej wypłaty w wysokości odpowiadającej ich wartości. Zaspokojenie roszczenia następuje na podstawie dokumentów uzasadniających prawo do tego roszczenia, a w razie sporu — na podstawie tytułu egzekucyjnego.

§ 6. 1. Roszczenia emerytów i rencistów o świadczenia określone w § 2 ust. 2 pkt 7, powstałe zarówno przed, jak i po ukończeniu postępowania likwidacyjnego lub upadłościowego, na wniosek osoby uprawnionej podlegają zaspokojeniu w ten sposób, że wartość tych świadczeń zostaje wliczona do podstawy wymiaru emerytury lub renty przysługującej tej osobie.

2. Przy wliczaniu do podstawy wymiaru emerytury lub renty wartości świadczeń, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, z tym że świadczenia te wlicza się do podstawy wymiaru według ich wartości w dniu zarządzenia likwidacji lub ogłoszenia upadłości przedsiębiorstwa, bez względu na okres, z którego podstawa wymiaru została ustalona.

3. Sędzia-komisarz lub organ prowadzący postępowanie likwidacyjne, obowiązany do zaspokojenia roszczenia, wyda w tym celu osobie uprawnionej odpowiednie zaświadczenie, stwierdzające jej prawo do wliczenia war-

tości świadczeń określonych w ust. 1 do podstawy wymiaru emerytury lub renty.

§ 7. 1. Spory dotyczące zaspokajania roszczeń przez Skarb Państwa rozstrzygają sądy powszechne.

2. Spory dotyczące wliczania do podstawy wymiaru emerytur i rent wartości świadczeń, o których mowa w

§ 6, rozstrzygają organy właściwe do rozpatrywania wołań od decyzji w sprawach emerytur i rent.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

238

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 września 1984 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wynagradzania nauczycieli akademickich.

Na podstawie art. 148 ust. 3 oraz w związku z art. 179 ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 14, poz. 113 oraz z 1983 r. Nr 5, poz. 33 i Nr 39, poz. 176) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1982 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli akademickich (Dz. U. Nr 25, poz. 181 i z 1983 r. Nr 60, poz. 272) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 3 w ust. 1 tabela otrzymuje brzmienie:

Lp.	Stanowisko	Szczegół				
		A	B	C	D	
		do 2 lat	2 lata i więcej	4 lata i więcej	6 lat i więcej	
1	2	3	4	5	6	
1	Profesor	21 000				
2	Docent	18 000	18 600			
3	Starszy kustosz dyplomowany, starszy dokumentalista dyplomowany	15 700	16 200	16 700		
4	Adiunkt	14 400	15 000	15 600		
5	Kustosz dyplomowany, dokumentalista dyplomowany, starszy wykładowca	13 300	13 800	14 700	15 600	
6	Adiunkt biblioteczny, adiunkt dokumentacji naukowej, wykładowca	12 200	12 700			
7	Starszy asystent	11 500	12 000			
8	Asystent, asystent biblioteczny, asystent dokumentacji naukowej, lektor, instruktor, młodszy wykładowca, nauczyciel przedmiotów obronnych	10 500	11 000			
9	Nauczyciel przedmiotów pomocniczych	10 800	11 200	11 600	12 000	
10	Asystent stażysta, lektor stażysta, instruktor stażysta	8 800				

2) w § 6 w ust. 1 kwotę „1 000 zł” zastępuje się kwotą „2 300 zł”;

3) w § 9 w ust. 1 tabela otrzymuje brzmienie:

Lp.	Stanowisko	Stawka za godzinę obliczeniową w złotych
1	Profesor	230
2	Docent	210
3	Adiunkt, starszy wykładowca	190
4	Starszy asystent, wykładowca	150
5	Asystent, lektor, instruktor, młodszy wykładowca	130

4) w § 11 kwotę „2 000 zł” zastępuje się kwotą „5 000 zł”;

5) w § 12 w tabeli:

a) lp. 1 otrzymuje brzmienie:

Lp.	Funkcja	Miesięcznie w złotych
1	Rektor	dodatek wg kat. I 8 000 dodatek wg kat. II 7 000 dodatek wg kat. III 6 000

b) pod lp. 4 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) Dyrektor zespołu studiów podyplomowych”;

c) pod lp. 5 w pkt 10 wyrazy: „nauczycieli akademickich” zastępuje się wyrazem „pracowników”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1984 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner